

Kas ülemad ehk allamad,
Kõik Sinno peale loot'wad.
Ei jõua meie ommast wäest,
Waid kõik, mis tarwis, Sinnu käest
Meil' üksnes, Jeesand, tulleb.

Kui hädda sisse langeme
Ja kuskilt, ndu ei leia,
Siis Sinnu armu kaeke
Meid heldest wõttab aita.
Kui agga So peal' lodame,
Ja kindlast' sedda ussume,
Siis same ikka läbbi.

Meid hoia kõige kahju eest,
Sa kõige heldem Jēsa!
Wii läbbi ilma kõrbe seest,
Kus mittu pahha asja
Meid eksitada püawad
Ja kurja tee peal' weddawad,
Ja wimalis hukka saat'wad. —

Ka kauta kõik uhket meelt
Ja wargust, ahnust ärra;

Mi wihhawaenu, pahha teelt,
Kui jodikute kārra — (!!)
Et tulles parrem ellu-wiis,
Ja waggast ellaks iggamees,
Kui ristiinnimene.

Meid aita üksus ellada
Ja hinge warra nõuda,
Ja ikka mele tullea',
Et Sinnu tahtmist püda,
Et üksford sedda pärrime,
Mis olled waggail' hinge'le
So ammust walmistanud.

So hõlaks jägu, Jeesand, süis,
Kõik meie töö ja teggu!
Sest Sinnu pühha helde wiis
Meil' annab omma jaggu.
Oh aita sedda aastat ka
Meid lõppetada kahjuta, —
Se peale meie lotus.

J. Oistawel.
